

DÜŞTEN FETHE İSTANBUL

Editör

DR. COŞKUN YILMAZ

DÜŞTEN FETHE İSTANBUL

Üsküdar Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü
Kültür Yayınları No. 28

Üsküdar Belediyesi
Hilmi Türkmen
Belediye Başkanı

Yayın Koordinatörü
Zeki Bıyık

Kapak
Özkul Eren

Genel Yayın Yönetmeni
Mehmet Mazak

Tasarım
SMEY

Tashih ve Redaksiyon
Mustafa Birol Ülker
Ebubekir Al

Grafik Uygulama
Ender Boztürk

ISBN 978-605-84934-6-9
İSTANBUL, Mayıs 2015

Baskı-Cilt
İhlas Matbaacılık A.Ş.
Mahmutbey Cad. Meriç Sok. K. 1, No. 26
Şirinevler - İstanbul

ÜSKÜDAR BELEDİYESİ
Üsküdar Belediyesi
Hakimiyeti milliye Cd.
Atlas Çıkmazı
No: 35 Üsküdar /İSTANBUL
Tel: +90 216 5323000
Web: uskudar.bel.tr

Fatih Sultan Mehmed'in İstanbul İmarı

DR. COŞKUN YILMAZ*

*"Allah'ın inayeti ve izniyle, iki kıtanın Sultanı ve iki denizin Hakanı, bu dünyada ve ahirette Allah'ın gölgesi, iki ufukta Allah'ın gözdesi, yer ve su kürenin hükümdarı, Konstantiniye Kalesi'nin fatihi, Sultan Mehmed Han oğlu Sultan Murad Han oğlu Sultan Mehmed Han, Tanrı mülkünü ebedi kılsın ve makamını feleğin en parlak yıldızlarının üstüne çıkarsın, Ebu'l-Feth Sultan Mehmed Han'ın emriyle, 883 yılının mübarek Ramazan ayında, bu mübarek kalenin temeli atılmış ve sulh ve sükûneti güçlendirmek için yapısı gayet sağlam olarak birleştirilmiştir."*¹

Fethin şahidi ve Fatih'in tarihçisi Tursun bey, Fatih Sultan Mehmed'in şehre girişini ve Sultan'ın bakışını şu cümleyle tasvir eder: "Sultan Mehmed-i Gazi ... Burâka binüp cennet seyr-i cennet-ider gibi, ulemâ ve umerâsı ile kalayı teşrif buyurdu"²

1 Fatih Sultan Mehmed tarafından yaptırılan Topkapı Sarayı'nın ilk avlu kapısı; Bâb-ı Hümayun'un ana kemerinin üzerinde yer alan hattı Ali b. Yahya es-Sufî'ye ait Arapça kitabenin tercümesidir. Ekrem Hakkı Ayverdi, *Fatih Devri Mimarisi*, İstanbul 1953, s. 310.

2 Tursun Bey, *Târih-i Ebu'l-feth*, haz. Mertol Tulum, İstanbul 1977, s. 62.

Topkapı'dan "Fatihane bir ihtişamla" şehre giren 23 yaşındaki Sultan, Ayasofya'ya geldiğinde hakikate dönüşen hayalinin şükrünü ifa maksadıyla atından inip secdeye kapandı ve bir avuç toprağı kavuğunun üzerine serpti. Daha sonra Ayasofya'nın kubbesinden, Latin işgalinin silinemeyen izlerine, onlu yılların ihmali ve kuşatmanın yıkıcı etkisi de ilave edilince harap bir görünüm arzeden Konstantiniyyeyi hüzünle seyretmiş duygularını Şirazlı Şeyh Sadi'nin mısralarına emanet etmişti:

"... Kubbe üzerine çıktı. Vaktâ ki bu binâ-yı hasnûn tevâbi ü levâkn harâb u yebâb gördi, âlemün sebatsızlığın ve karârsızlığın ve âhır harâb olmasın fikr idüp, mütessifen nutk-ı şeker-pâşından bu beyt-i sem-i fakire yitüşüp, levh-i dilde müntakış oldu: *Perdedârî mîkûned der kasr-ı Kîsrâ ankebûd/ Bûm nevbet mîzened der kal'a-i Efrâsiyâb*" (Örümcek Kîsrâ'nın penceresinde perdekârlık yapıyor/ Baykuş, Efrâsiyâb'in kalesinde nevbet vuruyor.)³

Tursun Bey Fatih Sultan Mehmed'in şehirle ilgili tasavvurlarını anlatmaya şöyle devam ediyor: "Çün nazar-ı ibret ile İstanbul'un üzerine baktı. Aynı firaset ile gördü ki âb u havâsı ve etrâf-ı dil-küşâsı ve tağ u râğ u sahrâsı bir suret-i hüsnâdır ki, dest-i meşşâta-ı emn ârâyış virmedüğünden ve âyîn-i dîn-i Seyyidül-mürselîn tezyin itmediğinden zülf-i perçen-i dilber-i nâzenîn gibi müşevveşülhâl ü perişan kalmış idi. ... her mühkeme-ü mahfilde 'lem yuhlak müslûhâ (şehirlerde bir benzeri yaratılmayan)' şehadetine imân-ı mugallaza zamm iderler.

...Evvelâ vûzera ve ümerasına ve kullarına ilâm ü ilan itti ki, men ba'd tahtum İstanbul'dur. Ve bunun tasdiki vü te'kidi içün iki berre iki bahre bakar yir ihtiyâr idüp tabâyi-kirdâr, murabbaul-adlâ divâr, felek-i devvâr gibi üstüvâr bünyâd ittürdi."⁴

İstanbul'un imarı ve iskânı tarihi tecrübeye dayanan, büyük bir hazırlığın, ciddi bir stratejinin ve gelecek tasavvurunun eseridir. Sultan, şehrin imarı kadar, toplumsal dokusuna, iktisadî yapısına, dinî hayatına, payitahtının her açıdan temsili ve merkezi konuma yükselmesine büyük önem verdi. Devlet-i Aliyye'sine uygun bir şehir inşası

3 Tursun Bey, s. 64.

4 Tursun Bey, s. 65-67.

ve iskânı için köklü atılımlar yaptı. Şehrin yeni kimliğini belirleyip, Osmanlı İstanbul'unun temellerini atıp Osmanlı Devleti'nin payitahtı ve İslâm Medeniyeti'nin merkez şehri olarak yeniden inşasını sağladı.

Fatih, pek çok cihangirin aksine, büyük bir medeniyet tasavvuruna, inşa kabiliyet ve iradesine sahip bir hükümdardı. Ona göre, fetih sadece bir beldenin ele geçirilmesi değil, her yönüyle ihya edilmesiydi. Bu yüzden fethi küçük, İstanbul'un imarını büyük savaş kabul etmişti. Bu anlayış, Fatih Vakfiyesi'nde "Küçük savaştan büyük savaşa müracaat ve bu faydalı kitapta/vakfiyede etraflıca belirtilen hayrâta yönelmek" cümlesiyle ifade edilmiştir. Dönemin ünlü tarihçisi Kritovulos'a göre de Fatih Sultan Mehmed, İstanbul'u "eskiden olduğu gibi her alanda; güç, zenginlik, şöhret, bilim, sanat, bütün diğer meslekler ve güzel şeylerde, kamuya ait ve özel binalarla anıtsal eserlerde kendine yeterli ve güçlü kılmak"⁵ için çalıştı.

İstanbul, Fatih Sultan Mehmed'le birlikte, yeni sahiplerinin şehir tasavvurları doğrultusunda Roma devrinin ihtişamını aratmayan günlerine dönmeye başladı. Fatih Sultan Mehmed'in İstanbul'daki ilk eseri, fethi hazırlık için inşa edilen ve Boğaziçi'nde fethin lojistik abidesi olarak yükselen Rumelihisarı'dır. Lojistik ve stratejik önemi yanında mimari açıdan da değerli olan hisar o zamandan günümüze yapılaş amacı doğrultusunda fethin en önemli yâdigârlarından birisi kabul edilmektedir.

Padişah, ilk işi olarak şehirde güvenlik ve asayişini sağlamış, Karşıdaran Süleyman beyi Subaşı, Hızır Çelebi'yi kadı olarak görevlendirmiş, surların, köprülerin, yolların ve su kanallarının tamirini, Yıldızlıkapı/Ahırkapı'da Yedikule'nin yapılmasını emretmiştir.

Fatih Sultan Mehmed'in şehrin yeni karakterini oluşturma konusundaki ilk adımı şüphesiz Ayasofya'yı camiye dönüştürmesidir. İslâm ve Osmanlı fetih geleneğinde savaşla teslim alınan şehrin en büyük dinî yapısı camiye tahvil edilmektedir. Padişah da bu geleneğe uymuş ve fethi takip eden ilk Cuma namazını Ayasofya'da kılmıştır. Ancak, sadece İstanbul'un değil Roma/Bizans İmparatorluğu'nun aynı zamanda Hristiyanlığın en büyük iki mezhebinden birisi olan

5 Kritovulos Tarihi: 1451-1467, çev. Ari Çokona, İstanbul 2012, s. 417.

Ortodoksluğun başyapıtı olan Ayasofya'nın camiye dönüştürülmesi ise bu geleneği de aşan bir etkiye sahiptir. Fetih sonrasında ismi değiştirilmeyerek Ayasofya isminin aynen muhafazası, Cuma selamlığı, bayram namazları, Kadir, Miraç, Berat gibi mübarek gecelerin kandil programlarında sultanlar tarafından tercih edilen en önemli camilerin başında gelmesi bu abidevi yapının Osmanlıların dünyasındaki algısı, tarihi bir okuma, kadime gönderme, kendine güven gibi hususların yansımalarıdır.

Ayasofya'nın camiye çevrilmesini vakfının kurulması ve büyük gelir kaynakları tesis edilip, medrese, hamam, imaret vb. yeni ilavelerle külliye oluşturulması takip etmiştir. Fakat, Ayasofya'nın dönüştürülmesi sadece bir ibadethane hüviyetinde değil, şehrin idari yapılanması, yolların planlanması, yapılaşmanın şekillenmesi ve Osmanlı İstanbul'u açısından özel bir önem taşımaktadır.

Ayasofya camiye çevrilmesinden sonra ikinci önemli büyük imar faaliyeti Sultan'ın sarayının yapılmasıdır. Saray-ı Cedid'in (Yeni/Topkapı Sarayı) yapımından sonra Saray-ı Atik/Eski Saray ismini alan bu yapı bugünkü İstanbul Üniversitesi Kampüsü ve Beyazıt Meydanını kaplayan alana inşa edilmiştir. Fetihden sonra hemen yapımına başlanan bu saray 1458'de tamamlanmıştır. 1826'da yıkılan Saray-ı Atik/Eski Saray şehrin ortasında önemli bir alana inşa edilmiş ve şehir ilişkilerinde belirleyici bir rol oynamıştır. Fatih Sultan Mehmed'e, İstanbul'a ve devlete yönetim merkezi olarak inşa edilen Saray-ı Atik bu vazifesine uzun süre devam edemeyecek kısa bir süre sonra yerini Topkapı Sarayı'na bırakıp, vefat eden veya tahttan indirilen sultanların ailelerini ağırlayacaktır.

Topkapı Sarayı ise şehrin en güzel köşelerinden birisine inşa (1465-1478) edilecektir. İlk sarayın yapımından sonra İmparatorluğunun yönetim merkezi ve kendisine ikametgah olacak yeni bir yapı inşasını isteyen Sultan bunun için denizden bakıldığında kentin merkezi bir yerini, yarımada ucunu; buradan bakıldığında da Boğaz'a hakim olan bir konumu Sarayburnu'nu seçti ve şehrin silüetini de şekillendiren sarayının inşasını emretti. Tursun bey, padişahın mekan seçimini ve sarayın inşasını şöyle anlatmaktadır: " izdiyâd-ı mevâdd-ı saltanatı iktizâsınca, irâdet-i âliyesi buna mûte'allık oldu ki kendü

vaz'-ı muhtârî üzre bir yini sarây ihdâs ide. Pes Kal'ata mukâbilinde olan zâviye-i kal'a-i Konstantiniyye'de bir müşerref yir -ki, Hazret-i Ebû Eyyûb-ı Ensârî "aleyhi rahmeti'l-Bârî" mezârına ve iskeleye ve tophâneye ve mi'bere ve tamâm lîmûna ve behreyn ü bahreyne müşrifdûr- ihtiyâr itti. Cezebât-ı ihsânı ile, Arab u Acem ü Rûm'dan mâhir mi'mârlar ve mühendîsler getürüp, kendü akl-ı kâmilî mi'mârınun irşâdı ile, az müdder içinde, ol makâm-ı hõş u hurrem üzerinde bir sarây-ı âlî, envâ'-ı sanâyi' ile hâlî ve semt-i naksdan hâlî, sûrete geldi. Her köşki nigârhâne-i Çin ve her kasrı reşk-i huld-i berîn; her sahnı fezâyı hõş-havâ ve cinândan nişân, her çeşmesi Âb-ı Hızr ki, Nehr-i Kevser andan revân; her sakfı nazar-ı ukalâdan âlf-ter ve her ferşi kubbe-i sevâbitten hâlî-ter; re'y-i hıredmendân gibi rûşen-rûy, dõstân gibi dâf'-i hüzn; tezyin-i âyîn-i saltanat ile müzeyyen ve behre-i teşrif-i "men dehalehû kâne âminâ" birle müşerref... Ve bu sarây-ı dil-küşâya yine bir sûr çektürüp, firengî vü türkî, müdevver ü müselles ve envâ'-ı evzâ'-ı latife ile musanna' burgâzlar ile ve dergâh kapular ile bir güzel kal'a düzetti; ve kal'anun sûrî ile sarây divârının arasını, bâğ u bûstân ve bağçe vü gülîstân eyledi. Câ-be-câ çeşmeler ve havzlar ve sohbet-gâhlar tertîb itti.⁶

Fatih'in, yeni sarayı için Roma imparatorlarının kullandıkları, Hipodromun/Sultanahmet Meydanı'nın güneyindeki Büyük Saray'ın yerini değil de burasını seçmesinin sebebini de en iyi Tursun Beyin ifadeleri açıklamaktadır. Bu tercihle Sultan sadece Sur içini değil, Haliç'i, Marmara Denizi'ni, Bilâd-i selâse'yi; Eyüp, Galata ve Üsküdar'ı da dikkate almakta ve şehrin gelişiminde yeni merkezleri belirlemektedir.

Sultan'ın İstanbul'u payitaht yapmasının mimarideki yansıması olan ve 70 dönümlük bir arazi üzerine kurulan Sarayın yapımına 1465'de başlandığı, 1473'de tamamlandığı kabul edilmektedir. İlk yıllarda Sarây-ı Cedîd-i Âmire olarak anılan saray, deniz tarafında, yanlarına topların yerleştirilmesinden dolayı "Toplu Kapı" adı verilen köşkten dolayı Topkapı Sarayı olarak anılmıştır.

Padişahın şehirdeki ilk icraatlarından birisi de ticaret hayatını canlandırmak ve Osmanlı Şehir geleneğinin değişmez yapılarından

6 *Târîh-i Ebû'l-Feth*; s. 72-73.

Büyük Çarşı'nın inşası oldu. Sultan, şehrin canlılığını artırmak ve merkezi konumunu güçlendirmek için 1456'da İstanbul Bedesteni'nin inşasını başlattı. Şehrin ana güzergâh aksına ve merkezi bölgesine yapılan bu çarşı 1461'de tamamlandı. Zaman içinde çevre bedestenleri de içine alarak Kapalı Çarşı olarak anılan Büyük Bedesten kuruluş amacına uygun bir şekilde İstanbul ticaretinin kalbini oluşturdu. Fatih Vakfiyesi'ne göre, Bedesten'de yan yollardakilerle beraber kayıtlı 1.141 dükkân vardı. Bu sayıya Fatih Sultan Mehmed vakfına kayıtlı olmayan dükkanlar da ilave edildiğinde çarşının büyüklüğü, merkezi konumu ve şehrin imarında oluşturduğu görünüm daha iyi anlaşılır.

İstanbul'un imarında 1459'un özel bir yeri vardır. Bu tarih padişahın ileri gelen devlet adamlarını şehrin imarına katkıya çağırdığı, şehrin bir bölgesinde bir yer seçmelerini, seçtikleri yere yaptıracakları külliyeler, hanlar, hamamlar, pazar yerleri vb. yapılarla ve kendi isimleriyle anılacak şekilde imarla görevlendirip, büyük imar hamlesinin başlatıldığı tarihtir: "Daha sonra, zengin ve büyük mal varlığına sahip yüksek makam sahipleriyle yanında ayrıcalıklı konumda bulunanları huzuruna çağırarak, şehir içinde nerede isterlerse gösterişli konutlar inşa etmelerini emretti. Hamamlar, hanlar, çarşılar ve dükkânlar inşa etmelerini, camiler ve mescitler yaptırmalarını, zenginlik ve güçlerine göre hiçbir masraftan kaçınmadan bu tür yapılarla şehri süslemelerini istedi."⁷

Padişahın bu çağrısına devlet adamları hemen işe başlayarak cevap verdiler. Bu girişimin en görkemli yapısı ise Mahmut Paşa Külliyesi olmuştur. Bugün de İstanbul'un en önemli tarihi ve ticari merkezlerin birisinde de ismi yaşayan Mahmut Paşa Külliyesi; camisi, medresesi, imareti, hamamı, sıbyan mektebi, hanı, mahkemesi, türbesi ve kendi sarayı, İstanbul mimari tarihinde önemli bir yer tutar. Üsküdar'da Rum Mehmed Paşa, Aksaray'da Has Murad Paşa, Vefa semtinde Şeyh Vefa Külliyesi bu dönemin önde gelen mimari eserleri ve şehri canlandıran imar faaliyetleridir. Bunlar dışında çok sayıda devlet adamı, âlim, tarikat şeyhi ve önde gelen kimseler padişahın çağrısıyla İstanbul'un imarına katkıda bulunmuşlar, İstanbul, kamu

7 Kritovulos Tarihi, s. 415.

hizmeti ve dinî gayelerle hareket eden nüfuzlu ve varlıklı devlet adamları eliyle büyüyüp gelişmiştir.

Fatih Sultan Mehmed'in şehirde inşa ettirdiği ilk büyük külliye İstanbul'un İslâmî kimliğinin en önemli sembollerinden olan Eyüp Sultan Külliyesi'dir. Padişah 1459'da Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin kabrinin üzerine türbe, yanına cami, medrese, kütüphane ve imâretten oluşan bir külliye yaptırdı. Eyüp, bu uhrevî kimliği ile İslâm dünyasının en önemli dinî ziyaret merkezlerinden birisi olmakla kalmadı, sultanların tahta çıkmalarından sonraki en önemli merasimlerden birisi olan Kılıç Kuşanma törenlerinin de merkezi oldu.

İstanbul'un dokusunu değiştiren ve yeni sahibinin kimliğini yansıtan en önemli eser ise yaklaşık 100.000 m²'lik bir alanda inşa edilen Fatih Külliyesi'dir (1463-1470). Fatih, kendi adına yaptıracığı külliyenin yerini özellikle seçmiş, İstanbul'un yeni kimliğinin, silüetini ve şehir dokusunu değiştirecek köklü ilk adımlarından birisini bu külliye ile atmıştır. Şehrin dinî, kültürel, sosyal ve eğitim merkezi olarak planlanan külliye Türkleşen İstanbul'un yeni bir medeniyet anlayışına göre imarının ilk ve en büyük örneği olmasının yanı sıra şehirdeki hakimiyet değişikliğini de yansıtan en önemli tercihlerdendir.

Kritovulos, Padişahın külliyesinin yer seçimindeki tercihinin ve inşasına ilgisini şöyle anlatıyor: "Kendisi de şehrin merkezinde, en güzel ve en yüksek mevkiî seçerek yükseklik, güzellik ve büyüklük açısından şehirde daha önce varolan büyük ve en güzel dinî yapılarla boy ölçüşebilecek bir cami yapılmasını emretti. Bu amaçla değerli ve saydam mermerlerle taşların, güzel ve uzun sütunların, çok miktarda demir ve bakırın, kurşun ve gerekli olabilecek her türden en kaliteli malzemenin hazırlanmasını emretti..."

Sultan kendi eserlerine, yani caminin ve sarayın inşaatlarına da büyük bir titizlikle bizzat nezaret ediyordu. Sadece eserlerin inşaatında kullanılması zaruri olan malzemeleri değil, özellikle pahalı ve gösterişli olanları da sağlamaya özen gösteriyordu. Her yerden yapı ustalarının, taş ustalarının, marangozların ve benzer başka sanatlarda deneyimli usta zanaatkarların en iyilerini getiriyordu. Her bakımdan

şehrin en eski eserlerinin en büyük ve en güzellerine eşdeğer büyük ve görülmeye değer eserler inşa ediyordu”.⁸

Türk mimarî geleneklerine uygun ve tabii gelişimin bir halkası olarak yapılan külliye ile şehircilik bakımından örnek bir düzenleme olarak tasarlanmış, binalar simetrik şekilde yerleştirilmiştir. Caminin iki yanında medreseler, bunların önünde bir tarafta tabhâne, diğer tarafta dârüşşifâ, daha ileride ise çarşı ile hamam yer almıştır.

1766 depremi külliye'nin mimari tarihinin en önemli olayıdır. Depremde Cami'nin büyük kubbesi tamamen çökmüş, duvarları tamir edilemeyecek derecede yıkılmış, diğer bölümleri de zarar görmüştür. III. Mustafa, yeni bir plana göre camiyi tekrar yaptırmıştır (1767-1771). Ancak bu inşa sırasında özgün mimari korunmamış bazı değişikliklere gidilmiştir. Buna rağmen, külliye İstanbul silüetindeki belirleyiciliğini sürdürmüştür.

Eğitim tarihimiz açısından külliye'nin en değerli kısmını meydana getiren medreseler Osmanlı Devleti'nin en üst düzeydeki eğitim kurumlarıdır. İstanbul Üniversitesi'nin temeli kabul edilen Sahn-ı Seman Medreseleri caminin iki yanında yer almaktadır. Bu büyük medreselerin dışında, yine iki yanlarda, arazinin meyilli olmasından dolayı daha aşağıda Tetimme denilen hazırlık medreseleri inşa edilmişti. Bunlardan Marmara tarafında olanlar, Edirnekapı yönünde uzanan Fevzi Paşa Caddesi'nin genişletilmesi çalışmalarında yıkılmıştır. Haliç tarafında olanların yerlerine ise ilkokul yapılmıştır. Büyük medreselerden Haliç tarafındakilere “Bahr-i Siyah” (Karadeniz), Marmara tarafındakilere “Bahr-i Sefid” (Akdeniz) medreseleri denilmektedir.

Külliye sadece bu yapılardan ibaret değildi. Külliye'yi tamamlayan ikinci grup yapılar aynı zamanda şehir dokusunu şekillendiren, ticari ve sosyal hayatında merkezi konumundaki yapılardı. Mesela Sultan Pazarı adı verilen büyük çarşı bunlardandı. Cami ile Saraçhane arasında kurulan bu pazarda, 1493 kayıtlarına göre 280 dükkan, 32 atölye ve 4 depo ile Hızır Bey Çelebi odaları adı verilen bölümler yer alıyordu. Caminin kuzeyinde yer alan Çukurhamam/Irgatlar hamamı da bu yapılardandı.

.....
8 *Kritovulos*, s. 416-417, s. 443.

Vakıflarına göre külliye geliri (1489-1490 kayıtlarına göre) yaklaşık 1,5 milyon akçe idi ki bu devrin rakamlarıyla mukayese edildiğinde çok önemli bir meblağ idi ve Ayasofya'nın gelirlerinden çok fazlaydı. Külliye personel sayısı 383'dü. Bunların 102'si camide, 168'i medresede, 45'i imarete, 30'u dârüşşifâda görevliydi. 20 kişi vakıf gelirlerini toplamakla görevliydi. 17 kişi de külliye onarımıyla ilgileniyordu. Külliye fonksiyonunu anlamak için şu rakamlar da önemlidir. Fatih Külliyesi'nin gelirlerinden düzenli olarak her yıl 202.291 akçe fakir ilim adamlarına, onların çocuklarına ve sakat askerlere ödeniyordu. Her gün imarete 3.300 ekme dağıtılıyor, en az 1.117 kişiye iki çeşit yemek dağıtılıyordu.

İstanbul, Fatih döneminde, saraylar, hanlar, kervansaraylar, çarşılar, pazarlar, hamamlar, kütüphaneler ve medreselerle donatılmış, mamur ve canlı bir Türk şehri hâline geldi. Fatih Sultan Mehmed gerek yaptırdığı eserlerle, gerekse devletin ileri gelenlerini teşvik ederek şehrin her tarafını vakıf eserleriyle donatmıştır. Bu dönemde 6 büyük külliye, sur içinde 163, Kasımpaşa'da 5, Galata'da 5, Boğaziçi'nde 6 ve Üsküdar'da 5 cami yapıldı. Medrese sayısı ise 21'dir. Ayrıca 32 hamam, 2 büyük saray, 7 aşhane, 10 han ve kervansaray, 28 çarşı yapılmıştır.

Bu yapılar dışında İstanbul, konutlarında da yeni sahiplerinin ve iskan edilenlerin tercih ve birikimlerini yansıtan büyük bir değişim yaşamış, kamu binaları yanında sivil mimari de yeni dokusunu oluşturmuştur.

İstanbul, Fatih Sultan Mehmed ve haleflerinin elinde yeni bir medeniyet ve devletin merkezi olarak yükselirken geçmişin mirasına da kayıtsız kalınmamış, Roma/Bizans dönemin abidevi eserleri, dikilitaşları tarihi meydanları ve diğer yapılar fonksiyonel bir anlayışla muhafaza edilmiştir.

Sultan şehri sadece binalarla değil insan unsuruyla da imar etmiş, İstanbul'un inanç ve toplumsal yapısını yeniden şekillendirmiştir. Şehir onun planlama ve uygulamalarıyla, dinî, etnik ve bölgesel temsiliyet açısından dünyanın hiçbir şehrine nasip olmayacak bir zenginliğe kavuşmuştur.

Galatalılara verdiği ahidnâmede: "Galatalıların kendi inanç, gelenek ve göreneklerinin gereği olarak şimdiye kadar nasıl davranıyorlarsa yine aynı şekilde hareket etmelerini kabul ettim. Kendi canları, servetleri, kazançları, malları, depoları, bağları, değirmenleri, gemileri, sandalları ve bütün eşyaları; kadınları, çocukları, köle ve cariyeleri yine kendilerinin olsun!" diyen hükümdar, Ermenilere, Yahudilere, Rumlara, Katoliklere, Ortodokslara ve diğerlerine de benzer hakları tanımaktan sarf-ı nazar etmemiştir.

İzak Sarfati, 1454'te Orta Avrupa'daki Yahudilere gönderdiği mektupta hilalin altında yaşamanın haçın hâkimiyetinde yaşamaya göre çok daha şanslı olduğunu söylüyordu. Dindaşlarına tavsiyesi Avrupa'daki dev işkence odasını bırakıp Türkiye'ye gelmeleriydi: "Burada en iyi elbiseleri giyebilirsiniz. Burada herkes kendi asma ve incir ağacının altında oturabilir. Hıristiyan hâkimiyetinde çocuklarınızı mosmor veya kıpkızıl dövülme tehlikesiyle karşı karşıya bırakmadan asla mavi veya kırmızı renkli elbiseler giydiremezsiniz. Ama burada öyle değil". Benzeri bir davete muhatap olmak, İstanbul gibi etnik ve dinî zenginliğe kavuşmak için dünyanın belli başlı şehirlerinin asırları geride bırakması gerekiyordu.

Fatih Sultan Mehmed, İstanbul'un insan zenginliğini korumaya ve geliştirmeye yönelik tedbirlere de öncelik vermiştir. Şehrin eski sakinlerinin İstanbul'da kalmasına önem veren padişah esir Rumların, fidyelerini ödemeleri şartıyla, serbest bırakılmasını emretti. Parası olmayan esirlerin fidyelerini kazanmaları için inşaatlarda çalışmalarına, şehirden kaçanların geri dönmelerine ve evlerinin tamirine müsaade etti.

İstanbul'u bir ilim, sanat ve ticaret merkezine dönüştürme konusundaki kararlılığını uyguladığı iskân politikasıyla gösterdi. Anadolu ve yeni fethedilen şehirlerin zenginlerinden, sanat erbabından ve tüccarlarından bir kısmı İstanbul'a nakledildi. Her grup başka bir mahalleye iskân edildi. Çoğu zaman da yerleştikleri mahalleye eski memleketleri olan şehrin isimleri verildi. Fatih Sultan Mehmed şehrin iskân politikasını çok yakından takip etti, sosyal ve dinî dengenin ahengine, şehrin ticaret, zanaat, sanat, ilim ve diğer alanlarda en yetkin isimlere mesken olmasına çok büyük önem verdi. Bu konudaki

aksaklıkları yakından takip etti ve gerekli tedbirlerin alınmasını ihmal etmedi.

Göç ettirilenler arasında Müslümanlar, Hristiyanlar, Yahudiler, Ermeniler, Rumlar, Slavlar vb. çeşitli etnik ve inanç mensupları yer alıyordu. Şehrin iskânı ve imarı açısından ihtiyaç duyulan nitelikli insanların, ihtiyaç duyulan oranda ihtiyaç duyulan bölgeye yerleştirilmesine ve İstanbul'un gerçek bir payitaht olmasına büyük önem veriliyordu. Savaş esirleri arasındaki çiftçiler ziraat faaliyetinde bulunmaları için şehir etrafında kurulan kasaba ve köylere yerleştirildi.

Fatih'in, malî teşvikleri ve Osmanlı'nın dinî müsamahası sayesinde Almanya ve İtalya'dan da çok sayıda Yahudi İstanbul'a göç etti. Ermeni Patrikliği İstanbul'a taşındı.

Fatih Sultan Mehmed ömrü boyunca Bizanslılar elinde harabeye dönüşen şehrin her açıdan imarına gayret etti. İstanbul'u fethi ve imarıyla, Osmanlı İstanbul'unun kurucusu kimliğini kazanan Fatih Sultan Mehmed'i, Konstantin'den sonra, İstanbul'un ikinci kurucusu kabul etmek de mümkündür. "Devasa boyutlarıyla Eski Saray ve Topkapı Sarayı; Rumelihisarı ve Yedikule; Okmeydanı, Tersane-i Âmire, Has Ahırlar ve yeniçerilerin kışlası Eski Odalar; Darphane (Simkeşhane) ve Tophane; bedesten çevresinde kapalı ve açık sokaklarıyla bir çarşı bölgesi, Saraçlar Çarşısı ve Atpazarı, deniz ve kara gümrükleri ile Un, Yemiş ve Yağ kapanları; çok sayıda büyük ölçekli hamam; bir ulucami olarak Ayasofya'nın yanında o dönemde Yeni Cami olarak adlandırılan Fatih Camii ile çevresinde sekiz adet medrese, tabhane, dârüşşifâ ve kervansaray; yine sultan vakfı olan Eyüp Camii ve imareti; Mahmud Paşa'nın bir sultan külliyesi boyutlarındaki imareti; Rum Mehmed Paşa ve Has Murad Paşa imaretleri gibi çevrelerinde mahallelerin oluştuğu külliyeler yanında, işlevi dönüştürülen çok sayıda Bizans dinî ve sivil yapısı. Böylesi bir eksik liste bile kent mimarisi ve mimarlık tarihi açısından Fatih Sultan Mehmed devrinin ilk olarak Osmanlı İstanbul'u, genel olarak da İstanbul tarihi açısından ne önemde olduğunu anlamaya yarayabilir. Fatih devri öncelikle daha sonraları devam ettirilecek bir kent şemasının neredeyse bütün ana öğelerinin belirlendiği bir dönemdir. Bu şema ilk beş yılda kentin geometrik merkezine yakın, şimdiki Beyazıt çevresinde limanla ilişkili olarak Orta Doğu İslâm ve

Anadolu Selçuklu kentlerinin özellikleriyle kurgulanır. Daha sonraki yıllarda Ayasofya yakınında Topkapı Sarayı ve Fatih Külliyesi'nin bütün bağlantılarıyla eklenmesi ile kara surlarından yarımadanın ucuna uzanan limana paralel sürekli bir ana yollar sisteminin oluşturulması biçiminde büyük bir başkent vizyonu ile gelişir. Kentin çeperi Haliç ekseninde Galata, Eyüp ve Üsküdar olarak üç beldesi ile beraber, çevre köyler, avlaklar ölçeğinde de tariflenir. Fatih devrinin kent mimarisi açısından en önemli mirası belki de kentin bu ana yapısal ve işlevsel şemasıdır.”⁹

İnanç, etnik, bölge, ilim, sanat ve mesleki alanda şehre kazandırdığı insan unsuru ise devletin ve İstanbul'un büyük zenginliğini oluşturmuştur. Fatih Sultan Mehmed'in askeri başarıları kadar medeniyet inşasındaki rolü, İstanbul'u inşa, imar ve ihya faaliyetleri, kişiliğinin diğer yanlarını da yansıtır.

Kaynakça

162

Afyoncu, Erhan-Coşkun Yılmaz, 1453: *Panorama Tarih Müzesi*, İstanbul 2013.

Ayverdi, Ekrem Hakkı, *Fatih Devri Mimarisi*, İstanbul 1953.

Ergin, Osman Nuri (haz.), *Fatih İmareti Vakfiyesi*, İstanbul 1945.

Erkal, Namık, “Fatih Dönemi İstanbulun İmarı”, *Antik Çağdan 21. Yüzyıla Büyük İstanbul Tarihi*, c. 8, bölüm ed. Halil İbrahim Düzenli, ed. Coşkun Yılmaz, İstanbul 2015 (baskıda), s. 78-135.

Ertuğ, Zeynep Tarım, “Topkapı Sarayı” *DİA*, c. 41, s. 256-261. Eyice, Semavi, “Fatih Camii ve Külliyesi”, *DİA*, c. 12, s. 244-249.

Fatih Sultan Mehmed'in Vakfiyesi, Türk İslâm Eserleri Müzesi (TİEM) nr. 2182, Vakıflar Genel Müdürlüğü Arşivi (VGMA), Kasa nr. 1373/1-1

İnalçık, Halil, “İstanbul, Türk Devri”, *DİA*, c. 23, s. 220-239.

.....
9 Namık Erkal, “Fatih Dönemi İstanbulun İmarı” *Antik Çağdan 21. Yüzyıla Büyük İstanbul Tarihi*, Mimari, bölüm ed. Halil İbrahim Düzenli, ed. Coşkun Yılmaz, c. 8, İstanbul 2015 (baskıda), s. 135.

İnalcık, Halil, "Fatih Sultân Mehmed'in İstanbul'u" *Antik Çağdan 21. Yüzyıla Büyük İstanbul Tarihi*, ed. Coşkun Yılmaz, c. 1, İstanbul 2015 (baskıda).

Kritovulos, *Kritovulos Tarihi 1451-1467*, Çev.: Ari Çokona, İstanbul, 2012.

Kuban, Doğan, *İstanbul, Bir Kent Tarihi*, İstanbul 2004.

Tursun Bey, *Târih-i Ebu'l-feth*, haz. Mertol Tulum, İstanbul 1977.